

A szülőföld dicsérete I.

Földünk haja, májusi zöld zuhatag,
erdők haja, ringi már szelíden a fényben!
Érdes tölgy, támaszd erőddel a törzsed karolót!
Grandiózus gesztenye, ki leveled gyógyírül adod,
bontsd rügyeid, ágad óvja kicsiny mécsvirágait!
Isteni ecset nyoma, repcék sárga sávja,
áraszd édes illatoddal a vándort, szorgos méheid,
míg égi áldás permetez harmatával friss harmatot!
Fenyvesek párhuzamos csöndje! Édenkert öröklét-fái!
Bennetek a Szépség önmaga jelképeként fogant.
Adjatok felismerést az embernek, ki köztetek barangol!

Mindez tiéd, Dedes, Gosztola!
Gosztola, Vendéglét bőség-asztala!
Dombjaid lágy hajlata közt nem borong a lélek.
Még alkonyi órán sem, ha mordul az ég,
vagy autók sora ide-dorombol.
Gosztola, szép házaknak oszlopa,
virágos, tiszta portáknak otthona,
pagonyos ligetek néma őrei,
bokros árnyak zöld csendű öblei:
füsttelen, tiszta légben hallgatag lelkeknek hona...
Ó, Dedes, Csiboda!
Csiboda karcsú idoma!
Meredek, nehéz az út most, ím, oda...
Kerítetlen kertek szőlei,
hebroni bőség ép-erős tövei,
rólatok ezt mondja az Írás:
„Isteni bölcsesség, igaz feleség jelképei vagytok”,
termékenyek és dalra fakasztók,
miként Cippora madárka-lénye,
földhöz és éghez hajló hűség edénye...
Lásd, Jelképek erdején át visz az út,
megannyi *élő metafora* az Idők jeleként!
Szőlő levele, szétnyílt széles tenyere
villantja tövének erős Igazát:
„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők!”
Karold az embert lágy lejtőiden e tájban!
Öleld, mert szeret Téged, értő szívű és dolgos e nép!
Ma sem felejtí kaszasuhogás hajnalát,

kemencés kenyér langali-illatát.
Pácsa, pogácsa, langali -- morzsáid széthulltak,
de még hallani:
kisfiú hangja úszik a szérűn át,
hogyan beledobban a szíve!
„Iga, taliga, fõlszaladt a héba”...
Még látszik fényleni:
libben a mécses kicsi lángja,
kereszt dereng a lázas gyermek fejénél,
torkán két gyertya keresztje...
elnehezült lábak tipegnek füves asszonyért esti szürkületben,
legény lódul bábáért holdtalan éjjelen...
Most giling-galang, misére kondul harang.
Rorátés-ködös hajnalok, litániás május-alkonyok,
giling-galang, bûg a harang, jázmin-édes illat a zsuppfedél alatt...
Kapától roppant derék pihen Szt. Mihály oltára előtt.
Bütykös kezek kulcsolása köszönt, jó Dorffmeister,
festõ-gunyádban a Szent Mihály templom ácsolatán.
Imádkozó szív éhsége árad az égre,
mert érzi a reggeli fény ízét, végre,
szeretõ édességét benne, ahogy lépbõl
a méz olvad szét a szájban.
Szülõföld Órleke, köszöntünk téged,
emlékezésünk naturalizmusával is, lásd,
izzadtságcseppek gyöngysora fénylik ma is
asszonyaid, férfaid homlokán,
s van, akit meglõp e vidék rút arcú tolvaja.
És mégis!
Isteni otthon-lét melege árad e tájban, embertõl emberig.
Egymásra nyíló Kapuk beszéde,
borpince-ajtók széles mosolya...
Hajolj a földhöz, mint egykor
déli harangszókor a jobbágy letevén sarlóját, letérdel,
rõghöz simuló tenyeredben érzed a föld hevét,
mágnes-melegét. Már minden sejted tudja, ím,
Õs-Mura-Kerka ópleisztocén hordalékkúpjain:

nemcsak Dobogókõ alatt dobban az Óriási Szív...

A szülőföld dicsérete II.

Szülőföld Lelke! Köszöntsön Téged hálánk himnusza,
éltessen Formák, Erők Génusza!
Koszorúmban ligeti csillagvirág, szárított kockás liliom. Tőzike!
Vajon, mint téged, egymás lelkét az emberek még őrzik-e?
A Keresztelő lába elé teszem e virágfonadékot, nézd, itt, a Vár előtt,
mert Isteni Szellem adománya a Kerka vize, avató Fény hűsége.
Árad az áldozat ereje, árad, rejtekező emberi Jóság fárad,
mint valaha Jordán partjainál.
Itt-rekedt vizek önsodrása visz egymáshoz közelebb,
közelebb, Kerkának, Murának árterén...

Szülőföldem Örlelkével köszöntelek dombjaid alatt búvó
Lenti, kicsi város!
Hőforrás-vized, földed delejes árama sugároz,
fenyves erdőd, gyertyánosod, erős tölgyek koszorúznak,
mint Gosztola bőség-asztala adatik nekünk.
Íme, könyvtárad, több mint műveltség és civilizáció!
Több! A széteső tudást finom női kezek szervezik Renddé,
s feminin bölcsesség hívja a városlakót okos beszédet hallani.
Lám, egybe terelő, teremtő Lélek az,
ki nem engedi, hogy elveszen egyetlen Ékezet is!
Arany János „tág magyarsága”, „ember lenni”
„égi mása” szívünkben sejlő varázsa!
Vörösmarty Mindenség-tágassága, hogy reménynek
„égen, földön ne legyen határa”:
hűséggel „hazádnak rendületlenül”...
És Móricz Zsigmond Árvácska-lelke, a Fáklya!
ki tudta Adyval: „csak azt lehet leírni, ami fáj” ma!
A „legtöbbet szenvedett (...) magyarságnak
szívbéli látója”, miként a mi Gönczi Ferencünk.
Göcsej márgás rögein kereste ő a dalt,
az élet jeleit zsuppfedelek alatt, alig élhető vidék kiesében...
Magister Lámfalussy Sándor Erdők, fák mérnök-professzora!
Nagy humanista: mint egekig növe fenyőnek törzse,
lelke, gerince-tartása szálegyenes...
-- Iskoláink viseljék ómenként nevetek!
Ne engedjétek, hogy egyetlen ékezet is elveszen!
Mert Mózes holtteste felett az Arché vívja még a harcát...
Ím', ezerhatszázkilencvenkettőben
mint megnyíló örökkévalóság robbant ki Szt. Mihály ajtaja itt,
a némuló sárkányok terére,
„oly sok vizsály után”, hol tegnap még gyűlölség harsogott...
Ma élni szeretne egymásban istenháza, tanoda,
e város szívében megtartani honát:

„Ne hagyjátok a templomot,
a templomot s az iskolát!”
Látnok-költő sejtí:
„templom a természet” is.
Apostol, új idők tudósa tanítja:
földnek és léleknek egymásért kell összehangolódnia
-- így mondja a legszentebb kozmogónia.
A Város nem „lakógép”, de imágo mundi, szent tér,
hol „új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint”...
Itt, szelíd tájban szelíd emberek élnek:
hisz jól megművelt Föld fegyelmezett lélekre vall,
akit nem ronthatott meg a hatalom mámora,
a kétségbeesés egoizmusa sem.
Pedig akkor Trianonon át Schengenig
átszabták határaink védelmi rendszerét,
elektromos jelzőhálózat tüskésdrótja
falvakat szakított ketté: szívekbe furódtak szegecsei,
elmékbe Trianon homályló szubkultúrája is.
S látták még gyermekszemeim a Militergrenze, a zóna
tányéraknáin finomra gereblyézett földet,
lestem Dedeskecskés zugos málnabokrai közül,
ahogy a riadt '56-os még-szinte-gyermek hátát
szurkálja puskacső az őrs felé,
mígnem orra bukott a sárban, s lába végsőket vonaglott...
S az irodák, műhelyek és tanári szobák láthatatlan határsávjai...
Lehajtott fejek, suttogások, gyors elhallgatások rejtett aknazárai...

Mégsem vett erőt rajtunk a Gonosz!

Most emeld magadhoz Szülőfölded csöndességét lombba borultan,
kösd össze az egymástól elfutó Borostyán-Utakat,
simítva egyesítsél szétszabdalt Réteket, Meredekségeket,
„Akkor új ég, új föld”, új város, „új Jeruzsálem léssen”.
Majd Tizenkét kapu készül itt,
Szívek Tabernákulumában.
Mert írva van: a Sokaság az Egyesbe ömlik,
embertől emberig, lélektől lélekig,
hogy végre Mindenek így megtisztuljanak...

Ti szent Kapuk, kinyíljatok,
tágasságok táguljatok,
fény-abroszok terüljetez,
árnyas szérűk, szerüljetez,
zugos berkek, térüljetez,
szép Tisztássá derüljetez,
ragyogjatok
e határtalan létezésben!